

Dit bulletin is bedoeld voor alle geïnteresseerden, sponsors en adoptieouders om op de hoogte te blijven van de voortgang van ons schoolproject in barrio Laureano Mairena, Managua te Nicaragua.

Nieuwe studenten voor eerste half jaar 2016

Jordy Verheijen

Winny Smeets

Het is inmiddels al weer een tijd geleden dat er over de voortgang van het project is gecommuniceerd met iedereen. De tijd staat wat dat betreft niet stil en Winny heeft inmiddels haar stage erop zitten. Jordy gaat nog even verder tot half Juni.

Uit een verslag van Winny:

Cultuurschok

Na een reis van 24 uur (inclusief de reis naar Schiphol) kwamen wij (Jordy en ik) op maandag 15 februari om 23:00 uur aan op het vliegveld in Managua. We zijn dus terug in de tijd gevlogen, heel apart, maar ook heel erg vermoeiend. Op het vliegveld werden wij opgewacht door onze contactpersoon Bart. Onderweg naar ons appartement reden we langs erg armoedige woningen. Tot mijn grote verbazing stopte we al snel met rijden en kwamen we aan bij onze woning, deze lag tussen zo'n zelfde woningen als die ik onderweg zag. Sober zou je de woningen niet kunnen noemen, want ze zijn allemaal erg kleurrijk.

De volgende ochtend werden we meteen in het diepe gegooid. Bart bracht ons naar de school en stelde ons voor aan alle docenten, daarna verliet hij de school en moesten wij ons zien te redden met ons beste Spaans. Gelukkig houden de docenten er rekening mee dat we nog niet zo goed Spaans praten, door veel handgebaren te maken. Enkele docenten spreken gebrekkig Engels en het is dan ook onze taak om deze docenten Engelse les te geven en vooral te helpen bij de uitspraak van Engelse woorden.

Wat mij meteen opviel, was dat de Nicaraguanen erg aanhankelijk zijn. De kinderen knuffelen de docenten, de directeur en ons, zonder waarschuwing! Zo heb je ineens tien kinderen aan je arm hangen. Ook zijn de kinderen erg nieuwsgierig, ze willen weten hoe je ouders, broers, zussen, ooms en tantes heten en ze willen overal foto's van zien (of zelf maken). De eerste les die we observeerde was best wel shocking, de kinderen luisteren heel slecht naar de leraar en rennen, springen, schreeuwen en klimmer door en uit het lokaal. Gelukkig zien ze er allemaal heel schattig uit, waardoor je ze alles zo weer vergeeft.

Uit het verslag van Jordy:

Ook al ga je stage lopen, voor Nicaraguaanse begrippen ben en blijf je een toerist.

Elke 'toerist' krijgt bij aankomst op het vliegveld in Managua een visum. Dit visum is drie maanden (90 dagen) geldig, te kort in mijn geval. Ik wist echter ook dat de mogelijkheid er is om dit visum te verlengen, noodzakelijk in mijn geval. Volgens internet kan dit op twee manieren:

1. Ik vertrek voor 72 uur naar een ander land.
2. Ik regel bij het Migración in Managua een verlenging van mijn visum, dit uiteraard tegen betaling (Vijfhonderd Cordoba).

Vaak kies ik voor de moeilijke weg als het ook makkelijk kan, dit keer echter niet. Tenminste dat dacht ik..

Op 4 mei jl. ben ik met Bart (mijn Nederlandse opa/begeleider hier) naar de Migración gegaan. Met vijfhonderd Cordoba in de portemonnee stapte ik met volle overtuiging het ietwat krakkemikkige gebouw in om daar even 'snel' die verlenging te regelen. Zeker in Nicaragua waar de regering vet corrupt is verwachtte ik geen problemen, ik betaal namelijk voor die verlenging. En geld, dat kunnen ze hier prima gebruiken. Hier had ik me echter gruwelijk in vergist. Het begon al met een meisje van de helpdesk die ons dan, het woord zegt het al, moet kunnen helpen. Het meisje sprak echter geen woord Engels en begreep geen kont van mijn paspoort. Zo dacht ze dat '24/06/1991' (mijn geboortedatum) mijn paspoortnummer was en dat 'Nederlandse' mijn naam was. Uiteindelijk is het allemaal wel goed gekomen, mede omdat Bart vloeiend Spaans spreekt en deze, overigens best knappe, maar best wel domme dame te hulp was geschoten. Vervolgens maakten Bart en ik kennis met het enorme bureaucratische gedoe dat komt kijken bij een visumverlenging. We werden van hot naar her gestuurd: formuliertje halen hier, gesprekje hebben hier, etc. Bijna het op het einde van deze bureaucratische achtbaan, moest ik een tegenslag verwerken: ik zou geen verlenging kregen, ik moest eerst maar eens een brief schrijven waarin ik zou uitleggen waarom ik eigenlijk in Nicaragua wilde blijven. Dit mondeling toelichten bleek geen optie, dus Bart en ik vertrokken zonder enig resultaat huiswaarts.

Een week later (13 mei jl.) gingen Bart en ik opnieuw naar het Migración. Dit keer met twee brieven op zak en alweer een portemonnee met vijfhonderd Cordoba. Bart had namens mij een brief geschreven en ook was mijn stageschool zo vriendelijk geweest om een brief te schrijven waarin ze vertelden over mijn werkzaamheden op de school en ook dat ze het fijn/leuk zouden vinden als ik deze werkzaamheden kon blijven voortzetten.

Nadat we een kaartje gekocht hadden voor de bureaucratische achtbaan, werden we weer van hot naar her geslingerd. Dit keer was de rit nog net iets langer: formuliertje halen hier, gesprekje daar, vijfhonderd Cordoba aftikken hier en stempeltje halen daar. Met uiteindelijk positief resultaat: ik heb mijn visumverlenging te pakken. Mijn visum is nu geldig tot 14 juni en dat is precies goed, gezien ik op 13 juni terug naar Nederland vertrek.

Met mijn visumverlenging op zak, ga ik nu dus mijn laatste vier weken in. Gedurende deze vier weken zal ik nog twee weken écht lesgeven, zal ik twee vulkanen beklimmen, zal ik een aantal dagen op de Corn Islands vertoeven en in mijn laatste week zal

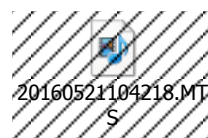
ik voornamelijk afscheid gaan nemen van alle mooie mensen die ik hier heb leren kennen. Nu ben ik zelf niet bepaald goed in afscheid nemen en ik verwacht dan ook dat dit een vrij lastige week zal gaan worden. Zeker het afscheid op de school zal mij zwaar gaan vallen. Dit realiseerde ik mij héél erg toen ik getuige was van het afscheidsfeestje dat de school voor Winny had geregeld. De leraressen, maar voornamelijk de kinderen hebben écht een plek veroverd in mijn hart. Elke dag op school voelt meer en meer als een warm bad en ik krijg zoveel liefde/waardering van de kinderen op de school. Dit heeft er o.a. voor gezorgd dat ik langer dan voorheen op de school aanwezig blijf en ook wanneer ik helemaal geen lessen hoeft te geven, ik toch even naar school ga om met de kinderen te kunnen spelen of gewoon simpelweg te kijken naar de kinderen die aan het spelen zijn. Ik geniet daar écht van en dit zal ik in de komende weken nog heel vaak gaan doen. Over vier weken kan dat namelijk niet meer..

Een leermoment voor toekomstige stagiaires. !!!

Er is inmiddels al weer gesproken met een nieuwe kandidaat die graag in de voetsporen van haar voorgangers wil treden. Zij opteert voor de periode augustus tot medio december 2016.

Pien Traa, Pabo-studente

Werking van de vulkaan "de Santiago" bij Masaya
Klik op het logo en dan openen.

Het stichtingsbestuur
Jan Hein Hoftijzer
Wilbert van Rijen
Martin Jansen